

SKOGRÄNNARNNA har blivit fem år och det är därför det här november-meddelandet har blivit litet tjockare än vanligt. Det vill ge en bild av femåringen sådan den är, med dess fel och förtjänster, styrka och svagheter. Många ha skrivit, bra eller dåligt, berömande eller kritiserande, men i alla bidragen finns, om Du vill se det, kärleken till orienteringen, skogen och KLUBBEN.

.....

DE FYRA FÖRSTA ÅREN.

=====

FÖR DEN ENA HÄLFTEN.....

I slutet av augusti 1940 mottog under-tecknad följande epistel från orienteringsförbundets sekreterare Arvid Sundelöf:

Orienteringsbroder!

Det formella invalet av OK Skogsrännarna i Sv. Orienteringsförbundet hinner icke ske före Katrineholmsorienteringen, men mitt inofficiella löfte kan jag lämna, att om några förfrågningar göras, så ska vi hastigt klara upp saken. Lycka till!

Klubben hade bildats av några orienteringsintresserade pojkar och det skedde den 16 aug. 1940 på kafé Tagelbacken.

Debuten ägde rum i Katrineholmsorienteringen den 9 sept. Det var Sven Hagberg, Fritz Magnusson, Nisse och Olle Malm och jag som hade äran att för första gången tävla i Skogsrännarnas namn.

Att skidor skulle ingå i programmet förutom orientering var vi överens om. Falinken blev här från början den pådrivande kraften. På nyåret var vi mogna för tävlingsdebut. Skansenloppet gick i sedvanlig snöbrist på Trettondagen. Vi kom 4:de från slutet! I skidbukaveln gjorde vi däremot en hedrande insats.

Klubben var på den tiden inte så tävlingsbetonad som nu. I inbjudan till de skidutflykter som vi anordnade försäkrades att "t.o.m. den som aldrig stått på ett par skidor skall kunna följa med."

Från sommaren 1941 minns man speciellt korvmiddagarna vid Hasseludden. Falinken hade vissa försänkningar, och tack vare dessa kunde vi frossa i kött- och fläskkorv vid de torsdagsmiddagar, som vi anordnade i klubbkåken. Det var då som en av pojkarna, som satt i sig 4 korvar försvann ett tag. Tillfrågad vad han haft för sig, när han var borta, svarade han: Jag var tvungen att ta av mig badbyxorna, som jag haft på mig sedan jag badade.

.....OCH DEN ANDRA

Att idrotta utan att vara med i en idrottsförening är som att sitta fast i gungfly. Trots de allra bästa försök står man och stampar på samma ställe. Man saknar de sporrande tävlingarnas fasta mark under fötterna.

När Ejdrarna på sin tid bildades kändes det ungefär på ovan skisserade sätt. Vi voro en hel del idrottsintresserade grabbar i en manufakturfirma i gamla stan, som tränade olika idrotter var och en på sitt håll. Ingen av oss tillhörde någon klubb och vi saknade detta. Inga tävlingar kunde vi få vara med i, förutom korp-tävlingar. Enbart träning och någon enstaka korptävling räckte emellertid inte för oss. Vi måste få mera luft under våra vingar.

Ja i den andan samlades vi ett femtontal man ute i Stuvsta den 4/4 1940 och efter en kortare träningstur i skogen, fortsatte vi hem till Hempa Gren, där vi satte i gång mötesförhandlingarna. Att vi skulle bilda en idrottsklubb var redan från början klart och vi hade bara att enas om formerna. Vår första åtgärd blev att välja en styrelse. Sture Carnö blev ordförande, Arne Hedin sekreterare och Olle Lybert kassör och efter diverse snack fick styrelsen i uppdrag att ordna vårt inträde i Riksidrottsförbundet samt att även sätta i gång programmet. Vi enades om namnet Friluftsklubben Ejdrarna (FK Ejdrarna) och vi skulle ha orientering, skidor, allmän idrott och friluftsliv på vårt program. Den sistnämnda "grenen", som från början var den viktigaste, fick komma med i namnet för att markera vår inriktning. Att vi fastnade för namnet Ejdrarna berodde på att vår firmas märke var en flygande ejder och detta tog vi nu till klubbmärke efter vissa försköningar.

LÄS ÄVEN SISTA SIDAN NOGGRANT!

Forts.

Hösten 1941 startades en sparkassa för en plenerad fjällresa till Jämtland. Klubbnaalen hade premiär. Vid den tiden erhö ll vi också inträde i Arrangörseringen. Men bad oss anordna en träningsstävling i orientering inför vårsäsongen. I en appell till medlemmarna om hjälp vid arrangemangen talades om att "likaväl 50 som 100 män och kvinnor kunna ställa upp". Dagen kom, strålande vacker som endast en vårdag kan vara. På vägen ut till Hasseludden, där tävlingen skulle hållas, ringlade en karavan av cyklister, och Vaxholmsbåten seglade fram med stark slagsida utefter Lidingölandet. Ej mind-

re än 275 män och kvinnor ställde upp till start. Därtill kom närmare hundratalet fästmän och andra åskådare, som lockets ut av det vackra vädret. Allt gick bra efter omständigheterna, trots ett varken nummerlapper eller kontrollenviser räckte till. Världens största träningsorientering var det i alla fall, och en utmärkt reklam för vår lilla klubb.

Hösten 1942 inleddes med de första serietävlingarna. Vi sprang i division IV och kämpade med Konsum, Södermalm, Spånga, Järta och Skuru. Slutresultatet blev att vi och Järta stannade på samma poäng. Våra hade dock 128 i kvot mot våra 138, och blev därigenom bästa klubb i vår division.

Högstämda av framgångarna i serien ställde vi upp mot Orrarna den 6/9. Det blev stryk efter noter, eller med nära 2 timmar för sexmannalag.

Vintern 1942-43 anordnades en skidstafett mot Ejdrarna i Hasseludden. Bästa tid såväl individuellt som i lag no-

Forts.

Den nya klubben satte emellertid i gång med friska krafter och första året hade vi KM i såväl orientering, skidor som allmän idrott med grenarna 100, 800, kula, spjut, längd och höjd. Men då krigets tunga skugga låg över oss, och de flesta av oss fingo göra beredskapstjänst på 4 - 6 mån. blev det ingen verklig fläkt över klubben.

Redan från början hade vi haft nära kontakt med dåvarande H.K.-iternas IF och eftersom de hade ungefär samma svårigheter som vi, diskuterades en sammanslagning. Denna kom också till stånd den 18/3

1941. Eftersom orienteringen därefter skulle bli vårt huvudprogram, ändrades namnet till Ejdrarnas Orienteringsklubb. Ordförande blev Erik Sandberg och under hans ledning klarade vi oss riktigt bra. Vi nådde en hel del bra placeringar, bl.a. i orienteringsserien. En gång segrade vi i Gotstafettens B-klass för att nu nämna en av de största framgångarna.

Men, ty det fanns ett men för klubben, rekryteringen av nya medlemmar gick dåligt. Hur vi än sökte uppmuntra de nya som då och då uppenbarade sig, var det ändå endast samma kämpar, som tävlade och erövrade klubbmästerskapen. När därför dessa gamla kämpar en efter en seglade in i äktenskapets lugna hamn, äventyrades klubbens fortbestånd. Deltagandet i de större orienteringarna minskade mer och mer och de fem à sex man, som ännu tävlade för fullt, började känna sig ensamma. Orienteringsserien intresserade emellertid fortfarande och den fick bli vår huvuduppgift. Men den skall ju vara en träningsserie!! Vi voro alltså åter tillbaka, där vi började. Träningen hade bli-

Forts.

terades för oss. Vi försökte med några nyheter: dels en teaterafton och dels en nybörjartävling. Den förra blev en succé. Casinoteatern - vars revy vi titlade på - var fullproppad av släkt och vänner. Nybörjartävlingen blev dock en besvikelse. Närmare 50 man ställde visserligen upp, men de väntade nya medlemmarna uteblev. Desto bättre artade sig nybörjarkursen i orientering. Av de 30 deltagarna fanns det en del att vara på, trodde vi. Men när avslutningen ägt rum på Nachanäs, och vi på allvar försökte få in dem i klubben, visade det sig, ett de var med i andra klubbar eller inte hade något intresse för tävlingsidrott. Ack, ja!

Hösten 1943 kom och därmed debuten i division III. Vi fick tampas med Skogsluffarna, Tullinge, Enebyberg, Järla och Stigfinnarna. Motståndet var hårt, och vi hamnade näst sist före Tullinge.

Den 24 okt. arrangerade vi Arrangörseringens landsdelstävling tillsammans med Orrarna och Aftontidningen. Den samlade ej mindre än 650 deltagare och gick väl i lås. Värdet låg mest i den rutin vi skaffade oss och mindre i den minimala reklam som erhöles, genom att A-ringen fick ståta som arrangör.

Från den i snöhänseende sorgliga vintern 1943-44 är det tillräckligt att återge ett uttalande av skidledaren Falinken: "Som vi alla förstå är det inte roligt att vara skidledare utan snö".

På våren 1944 visades Casinoteaterns Sista skriket för medlemmar och bekanta med utmärkt ekonomisk behållning. Lite senare plågade vi ånyo bekantskapskretsen; denna gång med 500 entrélotter.

Hösten 1944 var vi uppe i division II A i sällskap med Fredrikshof, Skogsuvarna, Stigfinnarna, Järla och Djursholm. I den fina samligen fick vi vara glada för en 4:de placering före Järla och Djursholm, varigenom vi höll oss kvar i divisionen till år 1945.

Mellan slagen på orienteringsbanorna upptogs denna höst av diskussion och förberedelser för en sammanslagning med

Forts.

vit självändamål, och på en sådan tunn kost, kan ju en idrottsklubb ej leva. Det måste vara tävlingen som sporrar till stordåd. När vi därför på hösten 1944 fingo kontakt med Skogsrännarna var det ingen som hade några invändningar att göra mot den sammanslagning, som föreslogs. Alla de "gamla kämparna" tyckte tvärtom, att fusionen vore ett lyckodrag. Jag tror inte heller att någon av oss Ejdrar ångrat sammanslagningen med Skogsrännarna, ty i Skogsrännarna finns en hel del av den härliga, allt nedbrytande fri-luftsandan, som fanns i Ejdrarna de första åren, och som måste få leva vidare.

Vi Ejdrar höllo alltid styvt på att alla i klubben skulle vara kamrater. Detta kanske hämmade klubben utveckling. De nya hade svårt att genast känna sig hemmastadda och kanske därför tyckte sig tillbakasatta. Min önskan till femårsjubileet i egenskap av den förste ejderordföranden blir därför att Skogsrännarna skall lyckas förena det verkligt goda kamratskapet med det öppna välkomnande sinnelaget, om man nu kan säga, att en klubb har sinnelag, som gör att inte bara ett fåtal får del av våra ideal, utan som skall föra en ständig ström av nya dåd-friska orienterare in i våra leder, så att klubben växer sig ännu starkare under den femårsperiod, som kommer.

Sture Carnö

Ejdrarna. Resultatet därav har vi ju fått erfara i år, och detta ligger utom ramen för denna återblick. Innan 1944 tog slut, hann vi i alla fall med två nyheter. Det var Bildorienteringen, den stora promenadorienteringen tillsammans med Aftonbladet, och gängbudkaveln.

Hur mycket mer är det inte jag skulle vilja ha nämnt, bara utrymmet räckt till: Individuella resultat, våra roliga pristävlingar - Rytterlings, Calle Malms - och de oförglömliga festerna, från den första på Trarbergsstugan och hela raden på Collijns herrgård till sista årsfesten.

Ja, börjar man leta i hjärnkontorets viringar, vilka klubbminnen möter då inte ut
Forts. sid. 4.

DET FEMTE ÅRET.

"IDROTT ÄR LEK"

Detta yttrade Sven Jerring några dagar efter fotbollskampen Sverige - Norge. In- te i den betydelsen att den svenska elvan lekt med norrmännen utan han ville framhå- la att trots de stora nationella och eko- nomiska intressen, som voro representerade så var det i grund och botten blott en lek, som roade utövarna. Det är detta som är den fasta grunden i all idrott. Vår idrotts- utövning måste vara lek, glädje, stimulans och avspänning från vardagens penningjagan- de tristess.

Ja, det blev fotbollsörjan till detta prat, som skall behandla Rännarorienter- året 1945. Men det blev för mig naturligt att orda om idrotten - leken, efter ett år som ordförande - och i mindre mån som aktiv orienterare. Orienteringen, kamratlivet, tävlingen, måste vara ett nöje (låt vara of- ta slitigt, självplågande) men dock något som man alltid längtar efter. Det får ald- rig bli ett tvång, ett nödvändigt ont eller ett "jag har ingen lust"! Om detta sker då är det dags att revidera sitt idrotts- liga liv! Om jag skulle nämna en tävling före alle andra under året, där glädjen och trivseln sutto i högsätet, så blir det mat- chen mot Sundbyberg. Det var det första mötet i serien, men trots detta final, ty här möttes klassens bästa (Djurgården i all ära!) enligt tidningspressen. Bara avslutningen gjorde att rännarhjärtat klappade fortare: 29 man på en nattävling! Det var allmän samling och just då kände man att blod är tjockare än vatten. Att segern sedan kom dimpande som en mogen frukt gjorde kvällen till en fest. Däremot var det inte fullt lika putslystigt när Vesterholm med fyra minuter lyfte ned oss från en bergsäker (!) plats på segerpallen.

Forts. fr. sid. 3

Små episoder och stora - i vårt tycke - som var för sig varken har gjort till eller i- från här i världen, men som ändå haft sin uppgift att fylla. Ty hur tomt hade det in- te varit utan den kära klubben, den - skola vi hoppas - evigt sammanhållande länken mel- lan KAMRATERNA - VÄNNERNA, som man bara tyc- ker mera om, när det går dem bättre än en själv.

Tage Rytterling.

Detta var endast två av årets många täv- lingar men ganska belysande för liknelsen om solen och pannkakan = Rännarnas våglik- nande säsong. Den stora segern eller åt- minstone näst intill (t.ex. liknande Hjør- tarnas 2:a plac. i D.M.-kavlen) hade varit väntade och "förhoppade" efter sammanslag- ningen. Aftonbladet skrev i våras (efter underhandssnack med Tage) att Hellas, Ture- berg och Goterna skulle bäva, men det har inte försports någon större oro i dessa läger - och tyvärr med all rätt! Orsakerna till de uteblivna toppresultaten är svåra att identifiera men det kanske på vissa håll beror på frånvaron av glädje - tävling- glädje - eller måhända av bristande "skuldr- vid skuldra-känsla".? Alltnog vi måste svetsa ihop gänget, så att den riktiga sam- hörighetskänslan med åtföljande sprakande sjutusandj-larhumör gör att resultaten kom- ma.

Detta om detta!

Ser man på det gångna året finner man

- att Fritto har huserat våldsamt bland klub- bens priser = varför inte sätta upp handikappriser baserade på färdighets- eller ålderstillägg,
- att juniorerna varit det största glädjeäm- net, men säg den glädje o.s.v. = nästa år reduceras antalet med 2/3-delar på grund av ålderdom!
- att Lill-Jansloppet var årets populäraste tävling med inte mindre än 38 deltaga- re = skrivbords- och parkorienterare äro tydligen i majoritet inom klubben,
- att styrelsen beviljade S.M.-kavlelaget 100 kronor i resbidrag = stora pengar för en liten klubb (men det kostade trots detta varje man cirka 25 kronor för denna tävling söder om landsvägen),
- att tävlingen om det nya klubbmärket befin- ner sig i det blå = come along med ett gott förslag och laga så att märket tar form - inte bara på papperet,
- att vårt arrangerande av A-ringens natt gic hyggligt och gav god matchvana till kom- mande tävlingar,
- att natt-K.M. endast såg 12 startande medan nattmatchen mot Sumpen hade 29 stycken = var ta alla goda grabbar vägen (sjung es på samma melodi som: var ta alla vackra flickor vägen ----),
- att det finns många tillfällen till goda möten även om man inte är toppman!

Forts. sid. 5

Vi bläddrar i tidningsurklippen.

De mörka höstkvällarna har kommit. Det är då man kurar ihop sig och trivs hemma i sin lya. Då tar jag fram klubbens urklippsbok och bläddrar. För varje år blir det något nytt, och som klubben i år firar sitt 5-årsjubileum, tänkte jag tillsammans med Dig plocka fram de viktigaste urklippen.

På första sidan står det textat med stora bokstäver O.K. Skogsrännarna. Det värmer mig lika mycket nu som första gången jag såg det.

Så börjar urklippen sida efter sida. Några ord av Nils Horney som inledning: Låt oss hoppas att den tävling som snart börjar i nattmörker genom senhöstvåta skogar och kärrmarker skall ge alla samma chanser och alla god, renhårig sport... Vinn sedan den som kan!

Ett klipp från AB:s stororientering den 20 okt. 1940 visar att Olle Malm kom 10:de man i klass II. Han blev därmed också klubbmästare. Margit Ewald fick 10:de plac. i damklassen.

DM-kaveln underkänd. Kontroll fel.

Konsums orientering 10 nov. Våra damer gå bra med placeringarna 3, 6 och 9 genom Stina och margit Ewald samt Greta Åkerman.

1941.

Skogsrännarna startar i Skansenstafetten. DM på skidor för juniorer. Olle Malm kommer som 11:te man.

Forts. fr. sid. 4.
gångbudkavlen, tvådagars, Lill-Jans, serietävlingar, A-rings träningstävlingar, sommartävlingar m.m. tids- och penningsbesparande kappkutningar.

Detta var litet krafs bakåt - framför ligger trenne stora evenemang: årsfesten, årsmötet och bildorienteringen. Där ha alla chansen att medverka till nya anslutningsrekord. Om vi alla f.d.-ingar och secondstrings sedan till nästa år gav oss tusan på att försöka hänga Frittes, Hassels & Co:is skalper i bältet, ja, då kan året 1945 få ebba ut och julgröten ätas med glädje - ORIENTERARGLÄDJE.

Erik Sandberg.

PS. Sist men icke minst hade vi snudd på en topplacering i SM-kavlen.

I KM på skidor segrade Nils Olsson. 4 man åkte på guldtid.

5 maj: Tage Rytterling blir uttagen som reserv i Stockholms lag mot Göteborg.

Hammarbys den 31 aug. Klass II: 3:a Sven Hagberg, 5:a Olle Malm. - Samma dag Sundbybergs korp.: Klass I: 4:a Gunnar Ewald. Stina Ewald vinner sin klass. AB kommenterar: Bland damerna visade sig Stina Ewald från Alpha bäst med favoriten ... närmast.

Orrarnas tävling 7 sept.: Klass I: 11:te plac. Fritz Magnusson, 13:de Nils Olsson.

Utdrag från startlistan till SYK-orienteringen: 109) Olle Malm, Lindströms plåtslageri, 110) S. Hagberg, J.P. Brandt, 111) Nils Olsson, Frisörerna, 112) Vakant, 113) N. Malm, Malms konst. Egendomligt eller hur?

KM i orientering 20 okt. Segr.: Tage Rytterling.

Vi startar i SM-kavlen. Placering: 64:de lag. Ur DN den 3 nov.: Ett svenskt mästerskap avgjordes i söndags: SM i budkavle till fots. Det var den mest krävande svenska mästerskapstävling, som denna manliga idrott haft, och strapatserna var "fullt fältmässiga". Man kan utan överdrift tala om, att deltagarna startade med livet som insats på första sträckan. Starten gick i mörker på natten, och det var 15 grader kallt.

1942.

A-ringens skidororientering den 15 febr. Social-Demokraten: det blev en hård och krävande tävling och många voro de som tvingades bryta tävlingen. Svenske mästaren i orientering Olle Oldaeus hamnade på 31:a plats i huvudklassen där Stigfinnarnas Hasse Hansson inte blev bättre än 35:a och Malte Larsson, Tureberg, 37:a. - Våra placeringar blevo i huvudklassen: 9:a Olle Malm, 13:de Nils Olsson, 15:de Sven Hagberg, 16:de Nisse Malm och 17:de Fritz Magnusson.

KM på skidor 22 febr. Segrare Olle Malm.

DM-kaveln på skidor den 1 mars: 13:de placering. Ur AB den 1 mars:

"Förvåningen blev därför stor när man ett tu tre fick se den långa raden pannlampor komma lysande efter vägen mot växeln. Och ännu större blev förvåningen när det inte var Alvar Kjellström som låg i täten, utan Nisse Malm i Skogsrännarna, som på de sista
Forts. sid. 6.

Forts. fr. sid. 5

hundre meterna fram mot växeln drog ifrån den stora skaran och växlade närmare minuten före Gösta Pettersson i Djurgårdens första lag."

Den 28 april blev Stina Ewald uttagen som reserv i Stockholms lag mot Sörmland.

DM för damer den 20 sept. Margit Ewald når en 7:de placering.

A-ringens mästerskap den 27 sept. Klass I: 2:a Fritz Magnusson, 4:a Tage Rytterling. 2:dra placering i lag. AB: "Huvudklassen vanns överlägset men ingalunda överraskande av Bengt Eriksson, Enskede, som gick runt på 1.41, en strålande tid på den krävande banan och hela tio minuter före närmaste man överraskande Fritz Magnusson från Skogsrännarna."

DM-budkaveln den 18 okt. Klubbens andra lag får en 14:de placering, vårt bästa resultat på en budkavle.

1943.

AT skriver den 2 maj om Djurgårdsloppet: "Den kortare banan såg som segrare M. Andersson, FIF, vilken med 20 sek. distanse-rade skogsrännaren Fritz Magnusson."

24 okt. Skogsrännarna och Orrarna anordnar A-rings orient. med 600 deltagare. Ur AT: Halv 5 i morse gick reveljen i den sommarstuga som etablerats till hotell för funktionärerna i huvudsak då kontrollanterna. Kaffehurrorna kom på spisen, sovsäckarnas innehåll började röra på sig, nymornade figurer kisade i lampluset och hopkurade gestalter gav sig ut i höstnatten. Det var mulet, men regnet hade gudskelov upphört. Stockholmarna och landsortskumpanerna voro välkomna.

1944.

Furans orientering den 5 nov. AB skriver: "Den trio som låg främst i huvudklassen blev så småningom distanserad. Ett kort hade nämligen råkat komma undan på expeditionen och när det kortet hittades och blev uträknat stod Sven Hagberg, Skogsrännarna, som segrare, hela 5 min. före trion."

Ur AB den 3 dec. saxa vi: "Aldrig torde väl en bildsida ha blivit så noggrant studerad som Aftonbladets lördagssida med Skogsrännarnas orienteringskontroller. Den samlade 332 personer."

1945.

Skogsrännarna - Ejdrarna går ihop. "Skogsrännarna blir storklubb" svar AT den 16 jan.

Vi startar i tiomilakaveln den 29 april och blir 26:te lag.

AT den 6 maj: I strålande sol och genomblöta marker gick på söndagen Uppsala IF:s traditionella vårorientering i år med internationellt inslag, som bestod av fyra representanter från IK Örnén i Helsingfors. - I huvudklassen blev Fritz Magnusson 7:a och Gunnar Nilsson 11:te man.

Söndagen den 9 sept. deltar Knutte Fred i Stockholms lag mot Södermanland. Han blev 6:te man. Samma dag är Hans Lindblad och Stig Andersson med i Stockholms juniorlag mot Uppland. Hasse kom 12:te man.

AB den 19 sept.: "Skogsrännarna kommer troligen att ta hem denna division (II A). Tidigare har Sundbyberg besegrats och nu den andra antagonisten D.I.F.

AB måndag 29 okt.: Klubbar, som också hade stora chanser att vinna var vidare Skogsrännarna, Nässjö, IK Stern, KA 2, vilka samtliga låg så till vid sista växeln, att det fanns chans till seger.

Nu har jag suttit halva natten och bläddrat i urklippsboken, men jag har bara tagit med en liten del i alla fall. Vill Du läsa mer, så tag Dig en titt i boken vid nästa månadsmöte.

Falinken.

VAR ÄR GAMMELEJDRARNAS LOGGBOK?

Gammelejderna hade på sin tid en loggbok, vilken skulle vandra mellan klubbmedlemmarna och i vilken senaste söndagens orienteringsäventyr skulle upptecknas för eftervärlden. Denna historieskrivning gick emellertid ganska hackigt och det slarvades friskt av både grabbarna och loggboksbevararen. Red. har inte lyckats spåra upp boken till 5-årsjubileet, men vore tacksmå få låna den vid tillfälle av den som har den. Alltid finns det väl något korn, värt att snappas upp.

Red.

+Läs kallelsen till årsmötet å sista sidan!

RÄNNARUDDEN!

Bröderna ha blivit anmodade att skriva om Udden - bröderna talar helst om Udden. Bröderna talar gärna, ofta och länge om Udden. Helst om kvällarna. Udden!! Hasseludden!? Vad är det? En serie bokstäver! För bröderna är det minnen. Tusentals minnen. - Nä, nu överdriver du! - Kanske. Men hundratals i alla fall. Det räcker. Hundratals glada minnen. Eller har de blivit glada efteråt? Knappast! Glada var de förut. Men nu har det kommit skimmer över dem. Guldskimmer.

I vinter vill bröderna uppleva mer vid Udden. Uppleva saker som blir minnen till sommaren. Som blir glada guldskimrande minnen till nästa vinter. Så är det! Det vi upplever i dag är ett minne i morgon. D.v.s. om vi upplever något särskilt. Annars blir det bara ett grått tomrum i hjärnan för den dag, som varit. Men vid Udden upplever man alltid något särskilt. Vad händer då?

Ja, inte något uppseendeväckande kanske. Men vid Udden blir det till något särskilt. Ja, så är det nog. Det är Udden, kåken, den mörka skogen om kvällen med sänkan emellan. Sänkan med silverdimman som slöjdans kring ungbjörkarna i daggräset. Det är allt det och mera som gör händelserna vid Udden till något särskilt.

Men bröderna är ju aldrig vid Udden! Jodå, kanske inte så mycket på sommaren, men när senhösten kommer då far bröderna till Udden. Tänk en vinterkväll! Mörkt, kallt, blå stjärngnisterkväll. Bröderna pulsar upp från fembåten, som inte kunnat gå in till bryggan för den tjocka isen och blev tvingad att stanna vid en liten granruska flera hundra meter ute på fjärden. Kapten svär. Landgången åker ner på isen. Bröderna efter. Det är ingen idé att spänna upp laggarna för den lilla biten upp till kåken. Laggarna på axeln, säcken på ryggen. Knarr, knarr. Kallt som fan! Men i backen förbi "Smittens" kåk kommer värmen igen. Nästan svettig lutar

man laggarna mot väggen vid kökstrappan. Ner i källarn efter nyckeln. Mörkt? Nej, kolsvart! Trevar på isskåpet med stela fingrar. Ja, där ligger den. Upp igen, nyckeln i låset, bröderna i köket. Först ljus - så grammofonskiva - så eld. Eld! Värme! Efter två minuter åker nalsauk och mössa av. Efter tjugotvå är skintröjan av och sängkläderna uppstaplade kring kaminen. När en timme och två minuter gått står sängarna i rad, madrasser, kuddar och sovsäckar ligga utbredda och chokladvattnet puttrar på kaminen.

Snart hörs skrap av nya laggarna mot väggen, snöavstampning på förstubron, och en blårod näsa sticker in genom dörren. Det är en som slutat senare och åkt skidor från Björknäs. Då låter det antingen så här: Vioke kalasföre, grabbar! eller Förbannade gubbar som har sandat vägen! Jag som hade nyvallat! Så blir det choklad-dricka och snack om vinterns kommande skidorienteringar m.m. Sen nöter man skinnet på insiden av händerna omväxlande med grammofonveven och kortloken. Men det blir mest snack. Snack om det som varit och om det som förestår. Medan det blir varmare och varmare inomhus kylnar det till än värre där ute. Det närmar sig liggdags.

Man går ut två och två och gör varsitt håll i snön medan man tittar mot den svarta skogen och ser mot stjärnhimlen som skiftar svagt av en lätt köldslöja. Kallt! Man rister till, ruskar på sej och säger: i morron blir det lappglid trean. Man stampar av sej snön mot trappan och går in. Nu kommer kvällens clou. Kaminen stoppas full. Så släcker man ljuset och kryper ner i sovsäcken. Snart sprakar det kraftigt i kaminen, och ljusfläckar från hålen i luckan dansa i taket. Man borrar ner sej djupare i kudden och ser ut genom fönstret på de snötyngda björkgrenarna, som stå violotta mot den blåckiga himlen. Det börjar knäppa i kaminröret. Kåken knakar under snötyngden på taket. Don knäpper, rister och darrar. Skogssuset skälver i bröstet. Snart hörs de första långa andetagerna - ett svagt snark ...skogen...eld...små håll i snön... knäpp...stjärnor...kamin...i morron skidor...Udden...Udden...Hasseludden.

Bröderna (Malm)

Fortsättn. följer ev.

Skall OKS ha damsektion?

Vad säger vårt eget Gallup?

Det är ett faktum att damorienteringen i vår klubb för en något tynande tillvaro. Vad finns det för möjligheter att få upp ett större intresse för denna sak? Klubbens eget Gallupinstitut har gjort en rundfråga bland medlemmarna. De inkomna svaren vittna om stort intresse, och många tillfrågade ha bifogat en hel del intressanta egna åsikter. Av de utsända frågeformulären ha hela 87 % återkommit, varav 51 % voro poststämplade på Söder.

Första frågan: Anser du att damorienteringen bör finnas på klubbens program? De avgivna svaren fördelade sig på följande vis:

	Ja	Nej	Vet inte	Kanske
Herrar	38%	16%	19%	27%
Damer	43%	14%	28%	15%
Sammanl.	81%	30%	47%	42%

Fråga nr 2: Tror du att du kan bidra med någon flicka till nästa säsong?

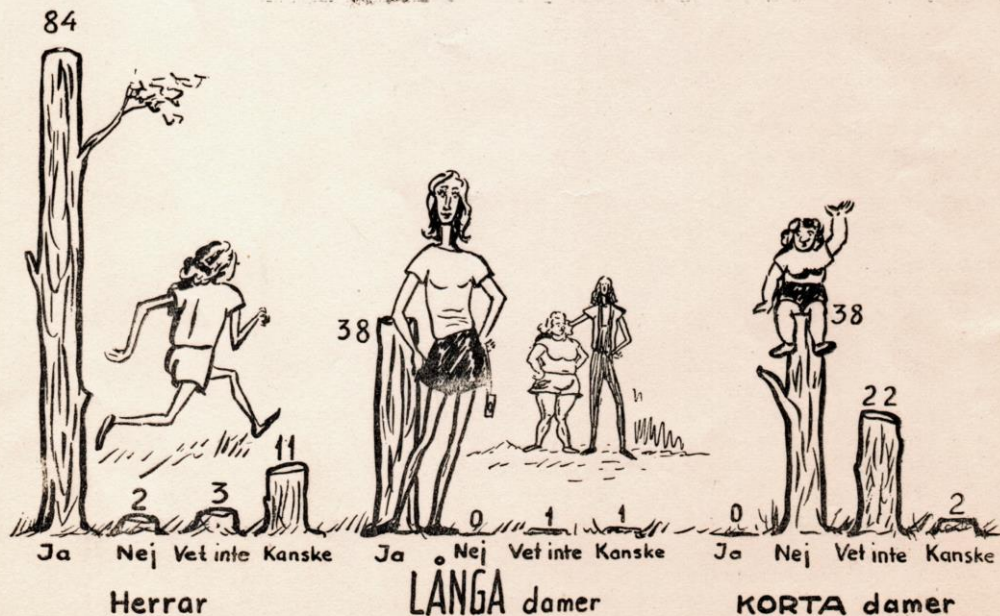
	Ja	Nej	Vet inte	Kanske
Herrar:				
Ungkarlar	8%	16%	20%	14%
Gifta	2%	14%	11%	15%
Damer	28%	6%	33%	33%
Sammanl.	38%	36%	64%	62%

Fråga nr 3: Kan längden på flickan betyda något i det långa loppet?

	Ja	Nej	Vet inte	Kanske
Herrar	84%	2%	3%	11%
Långa damer	38%	0%	1%	1%
Korta "	0%	38%	22%	2%
Sammanl.	122%	40%	26%	14%

Fråga nr 4: Är den ljusa eller den mörka typen att föredraga, eller kan det vara en smaksak?

	Ja	Nej	Vet inte	Kanske
Herrar:				
Gifta	50%	50%	0%	0%
Ungk.	26%	26%	12%	18%
Damer:				
Ljusa	100%	0%	0%	0%
Mörka	100%	0%	0%	0%
Sammanl.	276%	76%	12%	18%

Forts. på Gallup.

En hel del herrar hade här svarat att det var en smaksak, men de ha tydligen missuppfattat frågan.

Medelålders lantman sammanfattar sina åsikter så här: Visst bör vi ha damorientering, men jag tror inte jag kan skaffa någon flicka. Nä, de går inte så fort de. Fördelen med längden i det långa loppet är att den inte kan avkortas eller underskattas. Den mörka kan vara lämplig för nattorientering, men den ljusa kan ju då också vara en ljuspunkt.

Äldre broder från förort skriver: Tror knappast att jag kan ordna någon till nästa säsong. Ja, det skulle vara den där lilla ljusa förstås. Hon är inte så dum. Ovanligt långa ben kan nog vara till fördel på långa banan.

En nyinflyttad fru från Dalarna: Visst 17 ska vi ha damorientering. Vänta bara till dess jag gör comeback. Men varför inte ha större kartor och kortare banor, samt spegel på kompassen? Jag har varit ljus innan jag blev mörk, men det spelar ingen roll.

Yngre målare anser att småbana kunde passa damerna bäst, men det får ej bli alltför vidlyftigt med egen tränare och dito ledare. Några flickor har han inte bland sina bekants. Beträffande längden, tror han att även formen betyder en del i längden, men det kan också vara en formsak. Ljusa kan föredras av mörka och vice versa. Är själv inget ljushuvud.

Så här svarar en Å-bybo: Min fru är tyvärr med i en annan storklubb, men jag har gott hopp om min dotter som snart är 2 år. Betr. fråga nr 3 och 4, så har jag numera ingen egen uppfattning.

Gift kungsholmsbo: Visst ska vi ha damorientering. Det är ett trevligt inslag i klubbarbet - uteslutande trevligt. Tar gärna av mig hatten för damerna. Längd och typ är i praktiken betydelselöst, men det kan ju även ses estetiskt.

Som sammanfattning kan fastslås, att ett stort intresse för damorientering finnes. Låt oss alltså med varm hand tillställa styrelsen detta material för vidare utredning.

Med Galluphälsning
Frasse.

EN "TURIST" BEGÄR ORDET.

Orienteringssporten har under sin korta tillvaro hunnit ifatt de gamla idrotterna, rationaliserats och blivit en specialgren för stjärnor. De ungdomar, som framför allt söker kampen, har kunnat finna den under utövande av den sundaste av idrotter. Det är bra.

Men det finns en grupp som älskar orienteringen av andra orsaker; de som i orienteringen se ett utmärkt tillfälle att få blåsa dammet ur lungorna, att få sträcka på sina stela ben och samtidigt få njuta av en dag i naturen. "Turisten", som han kallas, kan under en tävling kosta på sig att njuta av en vacker utsikt eller sitta en stund i solen. Han kan ge en vink åt en vilsekommen broder - om han händelsevis vet var han är själv - eller vänta på en kamrat - om han händelsevis inte skulle vara sist. Vanligen går han en del av banan och ofta nog måste han ge upp. Hur finner sig turisterna till rätta i dagens orienteringsmaskineri?

När söndagen närmar sig kastar han en blick i tävlingsprogrammet i hopp om en liten gemytlig klubbtävling med kort bana och lätta kontroller, men han blir oftast besviken. När banorna läggs flera mil från staden, undrar han vad han ska med att göra, då han lika lätt kan springa bort sig i Liljansskogen. Vågar han sig med i en stortävling, känner han sig överflödig, och skulle helst vilja starta i damklassen. Förgäves letande efter någon av de moderna knappålshöjderna längtar han tillbaka till de gamla hederliga sjöspetsarna.

Det kan då invändas, att turisterna inte har i en klubb att göra; han kan väl lika gärna ströva omkring på egen hand. Men då vill turisterna invända, att det är så lätt att somna om, när man inte är inställd på en tävling och en tid att passa. Vidare att han inte vill gå miste om kamratskapet och eftersnacket, som endast en klubb kan bjuda. Sist men inte minst vill han inte avstå från den glädje och spänning som är förknippad med letandet efter en riktig kontroll.

Huruvida turisterna hos oss äro så talrika, att klubben kan begäras ta hänsyn till deras önskemål, det vet jag inte, men jag ställer frågan.

Gunnar.

EN DRÖM.

Jag drömde ljuva rännardrömar i lördagsnatt.

Vi sutto på Roslagsexpressen på väg hem från skogen. Ånghästen sniglade omsider förbi Lilljansskogen in på "Östra". Diskussionens vågor gick höga om hur vårt lag på SM-kavlen kunde ha gått. Vi hade så underligt bråttom från tåget. Undra på det förresten. Klockan hade redan blivit fem. Vi hade ju fått vänta på Kalle som hade förirrat sig i letandet efter målet.

"Vad står det," sade Falinken, "outsider-seger i SM-kavlen!"-"Då har väl Hjortarna vunnit den här gången då." Men Otto, som köpte en AT, stönade: "Grabbarna vann."

Frågar Du hur vi tog budskapet? Jag skänkte på stående fot bort priset, som jag vunnit på dagen till tidningspojken som serverat oss nyheten. Jag föll sedan i armarna på Otto, som tillsammans med Iffe påstod sig vilja bjuda hela gänget på Damberg. Kalle sade sig skola gå ur AIK och börja träna för orientering. Samma sak med Malmarna, de skulle sälja båten och Dr. X fantiserade om att han skulle ordna med kroppsundersökning å la Hägg och Arne på våra storstjärnor. Svajan hyssjade på Jörgen och Nisse Eriksson, som polisen sade sig vilja taga hand om, och Landelius lånade min fina gröna hatt eftersom han påstod att han frös om huvudet av sinnesrörelse. Knutte blev blek helt plötsligen och ville påstå att Rännarudden inte skulle vara tillräckligt fint för att rymma ett SM-tecken. Henry ryckte upp alla smörgåsar han hade över och bjöd leget runt. "Olle Bull" började bråka redan nu om rubrikerna till Bildorienteringen, "Orientera hos Svenska Mästarna" och liknande. Endast en mohr fanns med i gänget. Det var Gunnar Nilsson, som mumlade: "Det är nog fel på banorna eller också har murvlarna hört fel på Skogsrävarna."

Kulmen nåddes när Lillen kom oss till mötes i trappan. Han sade att han inte kunnat stanna hemma, när han visste, att han skulle kunna fira segern tillsammans med oss.

Då vaknade jag och kände, att jag varit på bröllop på lördagsnatten.

MEMME.

S.M.-kaveln 1945.

Före

För andra gången i klubbens 5-åriga historia skall klubben representeras på ett S.M. i budkavle. Alltså är det tre man, som få äran springa för klubben bland hela den svenske orienterareliten.

Då red. fick nys om vilka rännare som blivit uttagna skyndade vi oss att få en liten förhåndsintervju med de lyckliga.

Tage blev det första offret. "Nå", sporde vi, "hur känns det att vara uttagen till S.M.-laget?" - "Mja, hm, hm," svarar Tage, klipper ihop pek- och långfingret på högra henden samt slår med armen några gånger fram och åter, "det är verkligen roligt att få vara med på ännu ett S.M., innan man blir alltför gammal, förra gången var det på den så omtalade köldkavlen. Att bli uttagen till laget är ungefär som att vinna 200:- bagis på tips. Och jag har goda förhoppningar om en hygglig placering. Det värsta är ett det blir dåligt med sömn, resan tar 14 timmar och jag är van att få sova, särskilt sömning är jag om mornarna. (Det har vi minnsann lagt märke till.) Men jag har tredje sträckan på min lott, den är blott 10,2 km och då hinner jag aldrig somna om. För övrigt är jag i skaplig form och bör göra min sträcka under två timmar, bara inte den skånska leran fastnar alltför svårt under fötterna. Tycker terrängen påminner om den sørmländska."

Knappt hade vi klarat av Tage förrän Fritte ringde på. "Jo, jag har hört att ni vill ha en liten intervju", började han, rakt på sak. "Stämmer precis det", blev svaret. "Ja, fortsatte Fritte, "jag skall springa den såk. skymningssträckan, cirka 11,5 km.

Terrängen verkar att vara uppländsk, det kanske blir som att springa på hemmabana, men jag tror knappast att vi är segeraspiranter. Det kan gå skapligt och jag går in för det ordentligt. Formerna är ej bra, har varit dålig hela hösten, hoppas den bättrar sig snarast.

Tredje man i luren blev Nisse Hassel. "Jaså, du vill ha några rader för klubbtidningen," sporde han, litet inledande och trevande. "Det får du visst det, den sätter jag stort värde på. Den är faktiskt en stor ljusglint i vår klubbs tillvaro. Slänger allt vad jag har för händer när Rännarmedlandet kommer."

Här lyckades vi bryta hans kända svada och bockade oss djupt för denna uppskattning av våra små ansträngningar.

Men nu skulle vi vilja ha några rader om S.M.-kavlen. "Åh, det är en upplevelse att få vara med, har visserligen deltagit förut på ett S.M. men det var i fälttävlan, så detta är det första i ren orientering. Jag har fått nattsträckan på min lott, är ej så glad åt den men skall göra mitt bästa. Har just varit och köpt Karlshamns S.O. Tippar att det blir vid Ryssberget, där verkar vara rena Dalaterrängen, backigt och bergigt." Om chanserna för en bra placering tippar Nisse att det kan gå "någotsånär". Formerna börjar gå uppåt, har varit halvdann hela hösten efter en skada i benet. Nisse slutar med att försäkra att han ej skall "chansa" bort sig och vi önska honom och hela laget lycka till.

Efter.

Som säkert alla sett i dagspressen kom vårt rännarlager på 29:de plats i kavletävlingen efter att vid 1:sta och 2:dra växeln legat som 5:te lag. En enastående god prestation. Här följer ett kort reportage från de deltagande rännarna.

"Det var alltigenom trevligt" berättar Nisse, "en fin förläggning i tält med bäddar av halm. Purrning kl. 2 och start kl. 4. Startskottet var som redan känt, i det kraftigaste laget, några kg nitrolit, och hela nejden darrade en lång stund. Tjusigt var det med den långa raden av lampor i mörkret, liknande en stor orm, som ringlade i väg. Jag höll mig väl framme från början och allt gick bra. Det var rätt mycket klunglöpning. Vid sista kontrollen var vi 15 man, men jag fann en snabbare väg till målet och lyckades komma ifrån klungan. Och så stack Fritte iväg och efter en härlig bastu drog sig 1:sta sträckans män ned till slutmålet. Det var oerhört spännande, visste då, att även Fritte gått bra och vi hade en klar vinstchans."

"Det var telefonförbindelse från 1:sta sträckans sista kontroll", inleder Fritte, "och glad blev jag då meddelandet kom att Nisse låg i täten. Jag tog det lugnt och noggrant från början. Missade 7 à 8 min. på 3:de kontrollen. Hade sällskap bitvis med sträcksegraren Jägerström. Men vi skildes åt när denne kutade in i ett torp och frågade var vi befann oss. Torpargubben ville visa var kontrollen var belägen, men

S.M.-kavlen, forts.

det avbjöde Jägerström. Det var skojigt alltigenom, banan bra och lättlöpt, men det var mycket backigt och jag är helt nöjd med min dag. Till nästa år bör laget tagas ut minst 14 dagar i förväg, då kan var man bättre förbereda sig till tävlingen, en hård uttagning söndagen för är olämpligt och det var ju så för Teges del."

Tage är ledsen över att ha misslyckats, men tinar upp så småningom och delger oss sina intryck.

"Ja, säger han, jag hade nöjet att gå ut som 5:te man, men det nöjet varade ungefär till snitslingen vid växeln var slut. Fritte ropade att det var lätt terräng och jag körde kompass till första kontrollen, vilket jag inte borde ha gjort, missade tack vare åsarna. Vid tredje kontrollen var jag 10:de 15:de man, tog där en chans men missade kapitalt, tyvärr. Så var den dagen förstörd. Det var bra gjort av Fritte och Nisse, tror att deras insatser skall räcka till för kvalificering till nästa års tävling och hoppas då samtliga rännare går in för att få en plats i budkavlelaget."

Frasse.

Fakta om SM-kaveln.

Nisse Hassel kom 5:a på I. sträckan.
Fritte " 29:a " II. "
Tage " 69:a " III. "
Laget " 29:a.

Och det är vackert så

AKTUELLA RESULTAT.

Österåkers landsdelstävling, den 28/10 -45.

Klass I, 11,4 km., 294 startande.

31 Hans Landelius	1.50.08
44 Gunnar Nilsson	1.51.46
51 Sven Hagberg	1.54.42
56 Nils Olsson	1.54.58
125 Olle Malm	2.11.47
134 Nisse Malm	2.13.26

Klass II, 9,7 km., 146 startande.

76 Lennart Norman	2.23.52
-------------------	---------

Ä.O. klassen, 8 km., 26 stratande

16 Knut Fred	1.54.41
--------------	---------

LANDELIUS BLEV KLUBBMÄSTARE 1945.

Så blev K.M. till slut den fest, som från början antytts i inbjudan. Redan resan blev en upplevelse för oss kristidsvana. Tåg och buss med avstigning på Stora torget i Sigtuna, som luktade kultur lång väg med sina ruiner och träkåkar.

Som tur var var banan mindre kulturbetonad, även om ångarna voro väl många och skogen kanske alltför "stigad". Banan blev därför lätt, d.v.s. man hade detta för sig ända till sista kontrollen, där ett minimalt kärr högt uppe på ett berg ställde till förtret för flertalet tröttkörda löparmaskiner. Men Hasse Landelius behöll huvudet lika kallt, som de kärr-isade nedre extremiteterna, och kunde med kontrollanternas glada leende i bakåndan rusa vidare mot målet och den väntande bastun.

Årets mästare är ju endast 20 år, men synes mig ändå värdig sitt mästerskap. Han gick ju fint i våras, men så flög klättdjävulen i honom och fick honom att försaka sommarens träningstävlingar. Det tog därför lång tid innan han blev varm i kläderna. Men så i mitten på oktober blev han "guldsmedsmästare", fortsatte i Österåkers med att komma etta i "silversmedsklassen", alltså en placering från guldmärket, för att i söndags avsluta det hela med att bli Skogsrännarnas förste "storklubbmästare". Och det genom ett snabbt och prickfritt utfört lopp i hård konkurrens. Lycka till i fortsättningen!

Resultat:

1 Hans Landelius	1.35.42
2 Olle Malm	1.38.26
3 Nisse Hasselgren	1.39.37
4 Gunnar Nilsson	1.42.42
5 Tage Rytterling	1.48.11
6 Sven Hagberg	1.50.47
7 Nils Olsson	1.54.47
8 Otto Stern	2.05.36
9 Sture Carnö	2.27.02

Du har väl inte glömt att klubben behöver D I N hjälp med bildorienteringen den 25 november.

Ju förr Du ringer till Tage desto roligare uppdrag har Du chansen att få.

RING DÄRFÖR REDAN I DAG!

"Tidernas pris"

Nästa år torde klubben få ett sju särdeles fint pris. Det är klubbmästaren och guldsmedsmästaren Hasse Landelius, som erbjudit sig lägga ned ett 60-tal fritidstimmar på en silverbägare åt klubben. Det blir säkert något extra att tävla om, bortsett från rena marknadsvärdet, som beräknas till ca. 300 kr.

Heder åt en sådan medlem!

Vi tippade ihop 15:- kronor!

Vid vår- och dagklubbmästerskapen har som bekant tippning varit anordnad, varvid halva insatsen reserverats till ett juniorpris. Hela 15:- kronor har sålunda kunnat överlämnas till kassören Fritte. Vi hoppas, att det blir ett trevligt pris, som kommer att stimulera våra juniorer till stordåd nästa år.

Vid K.M. gjorde Nisse Hassel den verkliga tipsprestationen genom att förutsäga namnen på såväl 2:an, 3:an, 4:an och 5:an i tävlingen.

Slutstriden om de tre stora poängpriserna för år 1945 är utkömpad. Här är slutresultatet:

"Märkespriset"

1. Fritz Magnusson	24 poäng
2. Nils Hasselgren	22 "
3. Hans Landelius	17 "
4. Gunnar Nilsson	17 "
5. Knut Fred	15 "
6. Tage Rytterling	14 "
7. Nisse Eriksson	13 "
8. Olle Malm	12 "
9. Nils Olsson	8 "

"Rytterlings"

1. Fritz Magnusson	9 poäng
2. Knut Fred	8 "
3. Olle Malm	5 "
4. Tage Rytterling	5 "
5. Nils Hasselgren	5 "
6. Hans Landelius	4 "
7. Otto Stern	4 "
8. Gunnar Nilsson	4 "
9. Nisse Malm	3 "

"Nisse Malms pris"

1. Nils Hasselgren	22 poäng
2. Fritz Magnusson	18 "
3. Gunnar Nilsson	13 "
4. Knut Fred	6 "
5. Tage Rytterling	5 "
6. Nisse Olsson	3 "
7. Otto Stern	3 "
8. Olle Malm	3 "
9. Gulli Hagberg	3 "
10. Hans Landelius	3 "

GÄNGBUDKAVLEN.

I dag är det fest i Rännarskaran. Höstens sista tävling, gängbudkavlen, skall gå.

Det är grått och lite bistert, när gängen börja samlas kring bussen vid Götgatan - Ringvägen framemot kl. 8. Ett 20-tal man knallar "omburd" och så vagnar bussen (den första abonnerade för vår del sedan före kriget) söderut mot Södertörn och Ågesta.

Hela gänget fortsätter till fots söderut och förstärkes så småningom med de få vikingar, som velocipedat i höstkylan. Väl framme vid spårvägstorpet Hagvreten tar feststämningen ut sin rätt.

Snacket blommar frodigare än någonsin. Inga träkningar får sparas en sådan här dag. Och inget skryt heller. Falinken tar ut hela segern i förskott, men Tage säger sig ha fått nog av kavlar i år.

Efter någon väntan kommer banläggare Memme genomblöt upp över öronen. Det bådär gott för storsjöodjuret. Men Falinken tycker t.o.m. själv att hans chanser minskas en aning. Han kan ju inte crawla!

Lottningen blev ett kapitel för sig. Oöskrivligt. Sju lag lottas ihop. Sju lag överträffa varandra i att utan hämningar framlägga sina bevis för att gängbudkavlen redan är avgjord. Sju nyblivna vänkretsar myssla i kapp med att preparera varandra med hur stigarna går, som inte står på kartan, var nya kraftledningen drar fram, dock utan att ett ögonblick förglömma reklamen för det egna gänget.

Tage, som för dagen var iförd sin nya

Forts. å nästa sida.

SM-hatt och sitt nybrutna KM-revben och inte själv kunde taga del i aktiviteten för den skull hade tillsammans med Memme fullt sjå att dämpa glädjen, så mycket att de mer eller mindre nerklassade nybörjarna kunde få ge sig i väg.

Vem skulle lyckas bäst på första? Den frågen ventilerades rutinerat i över en timme, då den avbröts av växlingen. Det var nykomlingen Sten Kronkvist, som fick den äran att lämna ut första träsleven på andra sträckan till en säker bärare, Nisse Eriksson. Oddsen steg för "Sengångargänget". Sen kom Sture Carnö och dunkade Olle Bull i ryggen och så Ingemar Magnusson och snackade i väg själve ordföranden på dennes mer eller mindre ofrivilliga skogs promenad. Och efter honom kom så 100 %-igt orienteringsintresserade junioren Sticken Andersson och körde i väg mej ut i den till urskogssjöbotten förvendlade kära gamla välkända hemskogen. Om det var den som svek mej eller jag den, vill jag låta vara osagt. Enda ljuspunkterna var att jag fann Olle Rundingen letande efter 1:a och Lillen efter sista skärmen och så kom då Hassel äntligen i väg 40 min. efter Otto; någon minut för Falinken.

Snacket hade dämpats något vid denna tid på dagen. Kampen var i full gång och tröttheten tog sitt. Men bastun och i någon mån medhavd fest och flytande föda tinade så småningom åter upp mungiporna och till prisutdelningen stod glädjen högt i tak. Det var ståtliga pris som Memme ansstaffat. Första laget fick var sin snidad trägubbe, andra var sitt askfat och tredje var sin otroligt populär kaffepetter. Alla priserna voro försedda med inskriptioner på silverplåtar, omsorgsfullt förfärdigade av klubbens guldsmed Hasse Landelius.

Det vore orätt att i all glädjen glömma att omnämna tävlingens missöde, som bröt udden av den fullständiga glädjen: Det finns folk, som inte kan unna andra glädje. Och det är ändå tråkigare, att ännu en gång behöva anklaga skogskarlar - jägarna i Hagvretenskogarna. Vid 2:a kontrollen på första sträckan hade snitslingen tagits bort och tre lag hittade av denna anledning inte kontrollen, förrän efter långt gemensamt letande. Detta inverkade givetvis på slutresultatet.

Kvar står dock förvisningen om att gångbudkavlen är och i ännu högre grad kan bli den stora festen, där alla - unga och gamla, nybörjare och turister och elitmän - kan mötas med lika förutsättningar och med samma chans till seger.

Iffd

Resultat:

1. Sengångarna (Sten Kronkvist, Nisse Eriksson, Otto Stern) 3.41.15
2. Stormysslarna (Stig Andersson, Iffe Warren, Nisse Hasselgren) 4.08.30
3. Tripp-trapp-trull (Ingemar Magnusson, Erik Sandberg, Nils Olsson) 4.36.22
4. Charmörerna (Hasse Lindblad, Hagard Frank, Sven Hagberg) 4.45.25
5. Stersurrarna (Sture Carnö, Olle Tenggren, Hasse Landelius) 5.00.05
6. Skinnstrumporna (Gunnar Larsson, Knut Fred, Gunnar Nilsson) 5.00.05
7. Fantomerna (Kjell Karlsson, Olle Lybert, Nisse Malm) 5.37.30

ÅRSMÖTE.

Onsdagen den 28 november ha vi årsmöte å Litografiska föreningens lokaler, Tobakspinnargatan 5. Särskild kallelse med valberedningens förslag till styrelse kommer att utsändas.

KNYT EN STOR KNUT PÅ NÄSDUKEN, SÅ ATT DU EJ GLÖMMER BORT DAGEN.

TACK.

Redaktionen får framföra ett hjärtligt tack till alla medarbetare i detta lilla jubileumsnummer. Förutom de som skrivit några rader, ha omkring 16 medlemmar varit i farten.